

Titel: Hofnarren. eller den Danske Moms Promemorier til Jacob Skolemester, Propheten Jeremias, Argus, Jeppe Beifinger og andre gode Venner.

Citation: "Hofnarren. eller den Danske Moms Promemorier til Jacob Skolemester, Propheten Jeremias, Argus, Jeppe Beifinger og andre gode Venner.", i *Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14*, Morten Hallager, 1771, s. 1. Onlineudgave fra Trykkefrihedens Skrifter: https://tekster.kb.dk/text/tfs-texts-1_014-shoot-workid1_014_035.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Luxdorphs samling af trykkefrihedens skrifter 1770-1773: Række 1 bind 14

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Hofnarren

eller: den Danske Moms Promemorier til Jacob Skolemester, Propheten Jeremias, Argus, Jeppe Beifinger og andre gode Venner.

Kiøbenhavn 1771, trykt hos Morten Hallager, boende i store Fiol-Strædet. No. 196.

2

Ærefrygtsfuld

Tilskrift,

til

Forfatteren af nye Prøve af Skrivefriheden.

En Nar engang fordristed sig

Et Esel at tilskrive

Sit lærde Narrerie, det mig

Skal den Forhaabning give.

At jeg for dette Narre-Værk skal faae Beskyttelse Hos dig, da i dit Skrift enhver seer Esels-Ørene.

attestatur

Momus.

3

Til Jacob Skolemester.

Hyrden, Ulven og Hunden. En Fortæling.

En smitsom Syge gjorde at Den stakkels Hyrde Klemen mister De beste Faar udaf sin Hiord, og frister Den Skiebne næsten hver en Nat,

At et til to der ligger død.

Hvad er ei dette for en Nød?

En Ulv til Side tager ham Og siger: jeg dig maa beklage,

Fordi du maa saa stor en Skade tage;

Men jeg — ja jeg — gid jeg faaer Last og Skam! Den Tanke har din Hund det gjør.

Det er og noget, man har hørt saa ofte før.

Og min Mistanke er saa stærk —

Saa stærk — at han om Natten — jeg tørvæde— Dem dræber for om Dagen dem at æde —

Ei Kiere saae du ham at sætte det i Verk?

Ham svarer Klemen — Nei — just ei — men —

i men

Siig hvorpaa grunder du da vel Beskyldningen?

4

I hvorpaa? Fylax svarte, som Laae bag en Busk og nu for Dagen kom,

Paa det, som han, som hver Mand veed.

Selv vilde gjøre, hvis han var udi mit Sted.

Du, som udraaber andre og vil deres Rygte spilde, Gør det just, fordi du er et Skarn og selv saa gjøre vilde.

2. Til Nyefinder.

Det nu er længe siden, at du et Project fremførte, Er din Forstand saa reent uddød, at du veed intet nyt?

Men maaskee du er bleven vreed, for man dig sidst

ei hørte?

Nei heller troer jeg, at du nu alle nok har snydt.

3. Til Oramenael.

Din gamle Hesselstok er temmelig forslidt Den ønsker kun, at, før du den vil Afsked give,

Den paa din egen Ryg da maatte dantse lidt.

O! hvor vil den saa snart det skeer strax lystig blive.

5

4. Til Argus den første

Den gamle Absalon krøb nyelig op af Jorden For at erkynde sig, hvor det stod til i Norden,

Hum, sagde han, jeg for min Tids Sørøvere Nu seer i Skokke-Tal fleer Kandestøbere,

Der med Proiekter er i Stand snart at forgive Hver ærlig Patriot, hvad vil af dette blive?

Et andet end som et forvirret Narrespil.

Hvis med von Bremenfeldt de sig ei hænge vil.

Dog det da værre blev, de Lusten inficerte Og man ei andet vandt af det, de projekterte,

End at i hver en Krog blev en forgiftig Lugt.

Hvad da? Det bedre er, han sagdede blev brugt.

Til Stadens Gader reen engang hver Dag at feie. Og lade saa enhver, som noget monne feie Fortdrive ærlig sin Handtering thi hvis de Skal længer spille Bold, alt i Forvirrelse Vil komme, saa tilsidst man et skal finde andet End tomme Vægge i hvert andet Huus i Landet. Naar gamle Kierllinger og Øldpatronerne Engang for Alvor ret skal Staten reformere,

I det Kollegio bør du at præsidere Som ældste Oldermænd for Kandestøberne.

Lær først at indsee ret, hvad der er Grunden til Det Onde, som du i en Stat afhielp vil.

Hvis din Forstand dig just ei Evne dertil giver Saa gjør du best at du Aviser ikkun skriver.

6

5. Til Procurator Stamhals.

Dit Snakketøy, min Broêr, er neppe nyelig flikket Da der hvert Øieblik fordievelt gaaer i staae Men tvertimod din Dreng er ret oplagt og skikket Til Pluderhås, da han lar Sludren altid gaae.

I fald den Tieneste dig Fanden vilde gjøre At han jer to til et omstøbte, dette Greb.

Den beste Rabulist for Dagen kan fremføre Han pludrer frisk, og du har Fandens egne Kneb.

7

7. Til hellig Peder.

De Russers Skæg og spanske Hatte Saa stor Allarm afsted ei kom,

Som Sagen, der i Harnisk satte De tvende brave Naboe-Præste,

Ikkun for Menighedens Beste,

Hvad er det da de trættes om?

Med Luce Jeppe Bryllup holdte Herr Frantz som Ægte-Folk dem vier,

Vor Jomfrue Brud med hendes Frier Han giver sin Velsignelse.

Herr Anders, som her tvertimod Formeente Hans var nok saa god,

Den Sag for Bispen kierede.

Det var Begyndelsen, som har den Støy forvoldt.

Den hellig Iver, hvormed begge viiste, at Det Embede, hvortil han var af Aanden sadt. Udfordrede hans Pligt til samme at forrette. Oplyste Øvrigheden om en saa høistvigtig Trette, Hvorfor den ogsaa strax antog sig samme Sag,

Og med Opmærksomhed anhørte hvers Andrag.

Beviis og Modbeviis for Dagen lægges frem,

At Deres Nidkierhed af Aanden drives til At Viise, at han det saa have vil,

At de udføre skal den Sag med Fynd og Klem.

Beviis og Modbeviis enhver for Retten legger,

At det er Aanden som tilskynder og opægger

8

Dem til, at de Fortjenesten kan faae.

Det ellers var en uhørt Synd. Ach Skam at tænke paa.

Er Sagen nu da reent beviist,

Og intet Document forliist,

Saa op til Doms den tages maae?

Ja vist thi Aanden siger saa. .

Nu hør da Rettens Kiendelse

Forliges dog I Kieltringe.

Naar Pharisæer kievles, det da for Guds Ære er, Skiønt deres Egennytte just er rette Drive-Fier.

8. Til Friegeist.

Lad Overtroe ikkun den dumme Flok forføre. Bliv ved du stærke Aand, troe ei det ringeste,

Thi naar hin færdig er af Frygt sig at beg..... Saa troer du ei at du skal i Helvede.

9

9. Til Propheten Jeremias.

De Lærde i fuld Lue staaer, i Band hverandre sætter, De Aandelige mener jeg, som løs paa Sielen
Gaaer.

Der derfor ingen Redning er, saa længe Trætten
staaer,

Thi viid den er af Vigtighed, hvorom? Om Munke-Hætter,

Saaledes tænkte jeg, da just din Prophetie,

Du store Herrens Mand, jeg Skræksom fik at høre Hvad tænkte jeg, hvad er ved dette dog at gjøre?
Propheten spaaer, og spaaer vel Sandhed derudi.

At mange iblant Præsterne tør bruge Herrens Navn, For paa en nedrig Maade sig en lumpen Fordeel at
tilvende,

Ret, som de var i Embedet allene for at nyde Rente, Og deres minste Omsorg er at fremme Sielegavn.

Hvad fegter vel de fleste for? For ikkun at de maa I Skiul udaf en hellig Dragt det beste til sig rive, Saa at de
Gud en Dag og Fanden sex kan give, Og udi Yppighed saa Ugen henbragt faae.

Træt ei I Narre meer om Eders Levebrød,

Det nytter Jer dog ei I skader kun hinanden,

Og enten I saa Gud vil tiene eller Fanden,

I ganske vist dog nok vil faae indtil Jer død.

10

Du store Spaadoms Aand, spaae tit, spaae noget
stort.

Spaae os om nogle Stokke-Prygl, om Væverie

og andet,

At med dit eget Væv du kan opfylde Landet.

At du desbedre kan oplive denne Grille Du hver Dag Kallun paa en Hiulbør bør at trille Til Staden, du er dog
til andet ikke gjort.

10. Til Jeppe Beifinger.

Saa har Hr. Ravn, den Hiertens Mand dog
maattet bukke,

For Dødens Ravne-Kloe, og sine Øine lukke.

Al Verden maa ham lade, at Udi det Kald, som han var sadt.

Han var saa dygtig, at man neppe faaer Hans Ligemand at see i mange Aar.

Vel sandt han Øiet ikke hugte -

Ud paa sin Naboe; men dog Kloen brugte

Saaledes, at det Fedeste han alletider fik

Streb, du Beifinger, at din Kunst saa holder stik.

11

II. Til Mester Thor.

Gravskrift over Magister Has.

Det er længe siden, at Du sagde Verden en god Nat,

Og gik saa ud af Live.

Min skyldig Pligt paaminder mig,

Min Hierte Broer, at jeg maa dig Dit Æreminde give.

Du her i Verden været har Lærdt, ingenlunde opblæst Nar,

Der ikkun gjør Grimaser.

Ja stort dit Navn ved Skrifter blev;

Thi du — thi du — du skrev — du skrev — Du skrev — jo Disptaker.

Du viiste din Retsindighed Og nogle snese gange, ved At kunde skikanere Den unge Dosmer, der i tre Til fire
Aar ei lærrede Saa meget, om og mere,

Som du i Tredsindstyre, ja Gamaliel du gik herfra,

Du gik herfra med flere Der levede og døde, see Hvad kan til din Berømmelse Af mig vel siges mere?

12

Til Rubesach.

Kort, horer, drikker, spiller og bagtaler alle

Mand,

Er han ei heri Mester, gjør han dog alt hvad han

kan,

Men ak Hans Skiebne er kuns tynd!

Ja er det ei en uhørt Synd,

Og høilig at beklage?

At han ei Evne har

Til at fuldføre det, som var

Hans Hiertens Attraae, fra hans spæde Ungdoms

Dage.

Er det og, Himmel, ret? At slig en ædel Siel, Som under alle vel,

Naar de som han kun veed at leve,

Er det vel ret, at han tilsidst endog skal Mangel

lide?

Og hvorfra han paa Sotteseng skal faae en Mundfuld

Mad, ei vide?

Da Pengepugerne.

Som deres Næste ei det mindste undede I deres Levetid, just nu ved Dødens Komme For Rigdoms Overflod kan Gud hos sig ei

romme.

Kan Kort Forsynet ei med Ret til Regnskab

kræve?

13

13. Til Garatgivral.

Saa længe du er til, har Kiøbenhavn og Horer, Der til Opvartning staaer, for Resten er det sært. At da saa stor en Lyst du til dem hos dig sporer, Du slaar dig da ei til at være Horevert.

14. Til Børre.

Da du kun Læge var, og Pulver, Draaber, Piller Uddeelte efter Vægt, var alting dog forkeert; Men nu langt meer, da du med Lykke-Potter spiller, Hver Apoteker-Dreng vil have dig kastret.

Saa er det vanskeligt at giøre Folk til Maade,

Og helst naar man lidt meer end de just har at raade.

15. Til Biersauf.

Før du skal døe af Tørst, saa har du soret paa At du langt hellere dig selv ihiel vil drikke.

Viis dig da som en Helt, og lad os see at ikke Du ædrue, nren med en fuld Snude bort kan gaae.

14

16. Til Skolemester Fur.

Du sværger tit og dyre paa; at du ei meer vil lyve Men naar har du sagt sandt? det var nok den Gang a Du dig forsoer for at beholde Jydens Kat,

Bliv ved, lær andre hvad du kan, indtil I bliver Tyve.

17. Til Lieutenant Kieppe-Dreng.

Hvad ægger vel din unge Pog saa ofte til at slaae, Og prygle saa ublue de gamle Karles Rykke Maaskee en Rumpefuld du selv just venter paa? Saa mænd den er fortient, jeg dertil ynsker Lykke.

18. Til Spil-Kier.

Spil Broder, spil kun frisk saa længe du har Penge. Din Sviger-Fader dør vel snart, saa faaer du fleer, Og naar de fløiten er, saa kan du dig jo hænge; Men gjør det saa, at det ei Spille-Brødre seer.

15

19. Til den Jydske Kateket.

I kiere Øld-Venner og Brenviins Matroner, Som ved eders Morgen- og Aften-Slurk toner Forbandelse over enhver af dem, der Kan eie en Daler lidt meer end enhver.

I denne vor Jyde i finder en Broder,

Der listig, forslagen og træsk som Maroder Tør spørge, hvorfra har du Penge min Ven? Ach hvilket et Indfald af saadan en Svend.

Ach hvilken Konsert han ei skulde opføre, Ifald til Forsanger man ham vilde giøre For eder, dog sligt jo saa ofte er skeet,

En Kantor er bleven af en Kateket?

At han da desbedre kan ret tremulere,

Bør i ham hver Morgen jert Eg at forære, At fastendes han det kan tage til sig.

En lækker Bisknen ach Herr Kak-i-et for dig, Dit ypperlige Skrift bør en Belønning have, A kan dig bitte Jyd ei ønske bedre Gave.

16

20. Til Stiktil.

Naar alle vil som du Kontorerne besøge,

Saa kan Blikhornene ei længe holde stik,

Bliv ved og hielp kun frisk dem nyttig at forøge Frygt ei Franskhoser, thi din Fader med dem gik.

21. Til Læseren.

Naar Verden bliver gal, saa bliver jeg først klog,

Saa længe den er viis, er jeg et lumpent Drog,

Hver Nar sin Kappe har, jeg paa min ogsaa drager,

Og hver Mand, beder at han sig om Næsen tager.

Mom.